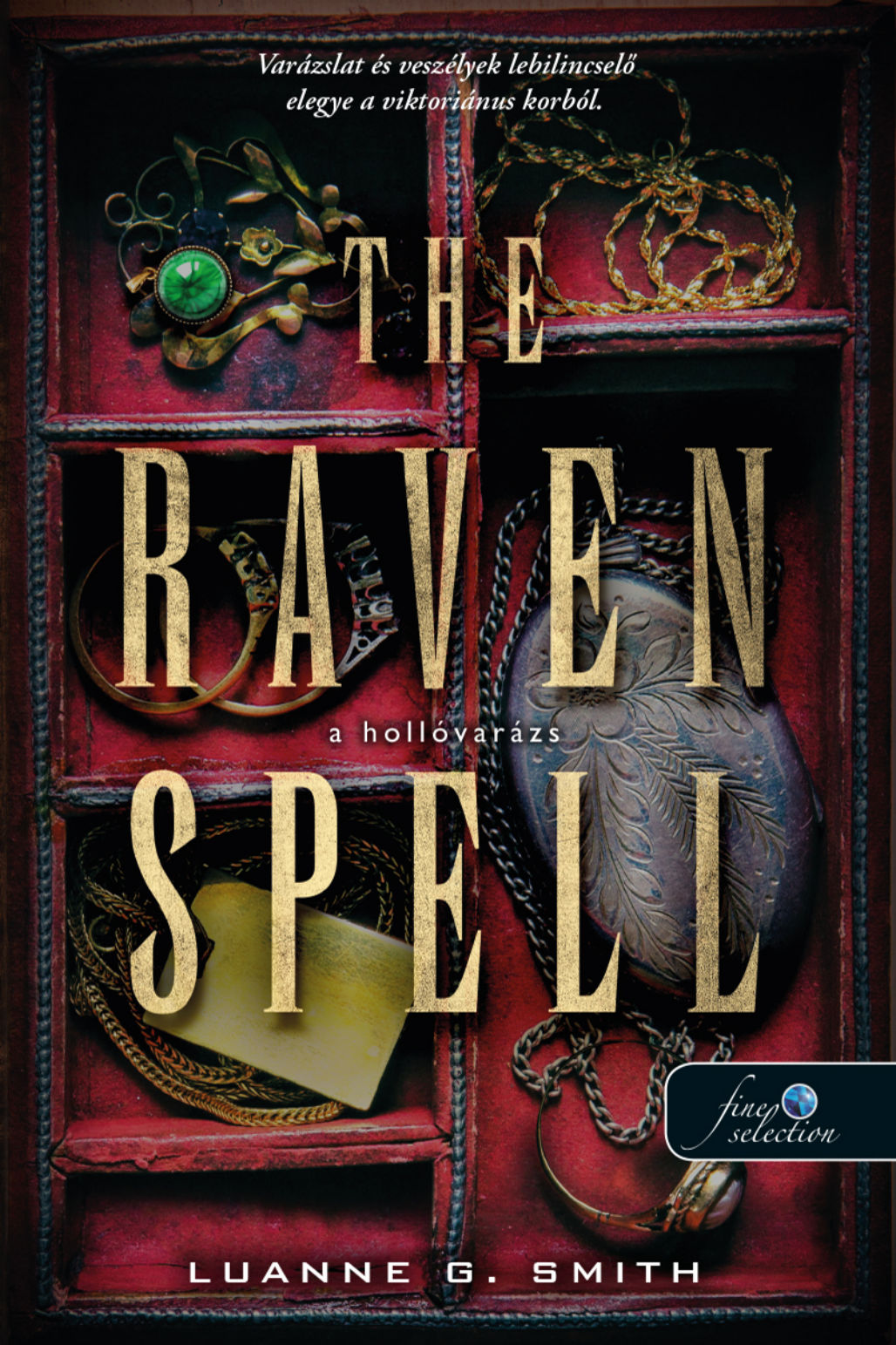

*Varázslat és veszélyek lebilincselő
elegye a viktoriánus korból.*

THE
RAVEN
a hollóvarázs
SPELL

fine selection

LUANNE G. SMITH

LUANNE G. SMITH

THE
RAVEN
a hollóvarázs
SPELL

Bűbájmány 1.

Első kiadás
Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Táncra kél
A lidércfény
Lőn nappal vagy éj
Lőn fény vagy árny
Baljóslatú tetem vár.*¹

Sir Walter Scott

¹ Sir Walter Scott: The Pirate (in: Waverley novels; 3. fejezet, 52–53. o.)
Hivatalos magyar kiadás nincs, saját fordítás

Első fejezet

CSAK AZÉRT IS MARY, CSAK AZÉRT IS EDWINA!²

Edwina képtelen volt kiverni a fejéből a fiú gúnyolódását, miközben leguggolt, hogy megvizsgálja a sár és kövek közé ágyazódott ígéretes csillanást. Éles szeme a hajnallal bekúszó sűrű fellegek dacára is kiszúrta a fedetlen fémet. Csak arany lehetett, azon villan így a csillagfény. A sárba túrt, miután a húga odasétált egy megfélemlített halászhajóhoz, hogy szemügyre vegyen egy rongykupacot. Edwina mélyebbre ásott a latyakban, hal és penészes hínár bűzét kavarva fel. Mégis, a fiú megjegyzése úgy szúrta, mint egy torkán akadt heringcsont. Hol itt az igazság? Minden tőlük telhető megtettek a húgával, hogy beilleszkedjenek. De már senki nem tisztelte a régi szokásokat. A mágia titkolandó, álcázandó, megvetendő lett. Legalábbis nyilvánosan.

Edwina kihúzta a fémet. Jól sejtette, egy aranygyűrű. Vajon elveszett vagy eldobták? Végül is vajmi kevésé számított. Aki kapja, marja. Leöblítette a karikát egy apálytócsában, aztán megvizsgálta.

² Adorján Sándor fordítása nyomán Francis Hodgson Burnett *A titkos kert* (*The Secret Garden*) c. művéből

Akadtt egy-két karcolás, de némi fényezés egy puha ronggyal és egy gyengéd varázslattal, és a gyűrű szép pénzt érhet a boltban.

A vízvonat felé pillantott, hogy ellenőrizze Maryt. Sem ő, sem a húga nem tudott ellenállni a folyó visszahúzóódásával felbukkanó csillogó csecsebecséeknek. Gyűrűk, üvegek, kanalak, kulcsok, fésűk, csontok – a víz olyan rendszeresen köhögte partra a terhét, mintha örökké émelyegne az emberi üledék ízétől. Mi több, néha meglepte őket egy kósza érmével vagy tubákosszelencével, ami a gazdája lyukas zsebéből kiesve a kanálisban landolt. Persze a szomszédok nem csak azért nézték ki őket, mert guberáltak. Mások megvetés nélkül, bár a testvérpárnál szerényebb sikerrel rótták ugyanezen partokat és utcákat kincsek után kutatva. Még csak nem is azért, mert mindketten hajadonok voltak, vagy mert immár visszavonultan éltek az Old Bridge Road sarkán álló bolt apró padlásszobájában, vagy mert sosem mutatkoztak a fekete kendőjük nélkül. Nem, azért nézték ki őket, mert fittyet hánytak mások róluk alkotott véleményére. Legalábbis ezt mutatták a világnak. Négyszemközt, ahol hanyagolhatták az alakoskodást, ugyanúgy érezték a fagyos elutasítást, mint bárki más.

– Találtam még egy gyűrűt – szólt oda Edwina az ilyen pirkadati kiruccanásokra begyakorolt hangos suttogásukkal. A gyűrűt szárazra törölte a kendője sarkával, miközben Mary után eredt. – Ezúttal aranyat. De a foglalatból hiányzik a kő. – Üres, mint egy fogüreg, gondolta, és végigsimított a nyelvével a saját érzékeny őrlőin. A zsebébe ejtette a gyűrűt, aztán összehúzta a szemét, ahogy a húga térdig emelt szoknyában, a válláról lelibbenő kendővel rohant felé.

Áldott Anya, ezúttal mibe keveredett?

– Egy férfi – mondta a kimerültségtől lihegve Mary.

– Halott? – Mary izgatottsága csak erre utalhatott.

– Közel jár. – Mary összeszorította az ajkát, mintha azzal valóra válhatna a kívánsága. – Az övé az eddigi legfényesebb. Nézd meg!

Edwina követte a köves parton, majdnem egészen a vasúti hídig. A férfi teste fölé hajolt, és megállapította, hogy a bőre nem egyszerűen elsápadt, de az ajka körül már el is kékült. Edwina felhúzta a szoknyáját, hogy megóvja a sártól, és leguggolt a test mellé. A férfi tüdejéből alig tört fel levegő. Edwina arra hajlott, hogy már csupán a kisujjával kapaszkodik e világba. Kár! Előkelő arcvonások és markáns áll, noha napok óta nem látott borotvát. Edwina futólag végigmérte a felöltözött testet, olyan sebet keresett, ami ilyen állapotra kárhoztatta, amikor az ujjá egy ütésre utaló nedves foltot ért a férfi tarkóján. Nyilván egy bűnöző. Vagy bunyós. Vagy egy korhely, aki egyensúlyát veszítette a fenti rakparton. Szerencsétlen. Nem számít, már úgysem időzik sokat a küszöb ezen oldalán. A biztonság kedvéért ösztökélés gyanánt megütögette a vállát a talpával. Fel sem nyögött. A férfi arcára simította a kézfejét, és megérezte a vérében a halál gyülekező zimankóját. Elég lett volna egyetlen tüzes szikra a bőre alatt, hogy gyógyírral kínálja. Vészhelyzet esetére mindig tartott magánál némi kámforolajat, de őbelé kár lett volna.

– Ez aztán kidőlt, mint a karácsonyfa – jegyezte meg a vállá felett áthajoló Mary. – Talán kegyesebb lenne, ha átsegítenénk a másik oldalra nyíló ajtó küszöbén.

– Esetleg várhatnánk néhány percet, hogy biztosan meghaljon – mondta Edwina, amire a húga egy szemfogatással felérő hűvös pillantással jelezte, mennyire vaskalapos. – Jól van, legyen! Vedd a csecsebecséd, de a visszaúton keresnünk kell egy rendőrt, hogy jelentsük a tetemet.

Mary lelkendezve sikkantott, és a férfi törzse mellé térdelt. Edwina, kissé kelleetlenül, hiszen az áldozat még szuszogott, de szétnézett,

kósza halászokat keresve, akik netán napkelte előtt akartak kifutni. Eredendően nincsen abban semmi rossz, ha elveszik egy olyan illető emlékeit, aki az utolsókat rúgja. Elvégre ő már úgysem venné hasznukat. De akik nem értik, milyen páratlan vonzerőt jelentenek a hűgának a holtakból kiszálló emlékek, félreérthetik a szándékát. Néhányan arra jutnának, hogy a földi ingóságaitól fosztják meg szegény elhunytat. Persze, Mary attól még letépheti az egyik rézgombját, vagy lekaphatja a jegygyűrűjét, ha hord, de az nem egyenlő a lopással. A szó szoros értelmében nem. Holtak esetében nem.

Mary a férfi fölé hajolt, és a bal halántékához emelte az egyik kezét. A férfi arcán talán végigsuhant egy apró tiltakozó fintor, de ez még nem ébresztett kétséget afelől, hogy a halála csak percek kérdése. Másik tenyerét a férfi mellkasára nyomta. Egy szempillantásra rá kék fény aurája áradt ki a torkából, hogy kicsiny felhővé álljon össze a teste felett. Mary két kézzel, egy molylepke után kapó madár fűrgeségével csípte el. Két tenyerébe vette az emléket, és befűjt az ujjai között, hogy tartósítsa.

– Gyere, Mary! Jön a dagály. Indulnunk kell haza.

A hűga felállt, a férfi emlékét a tenyerében dajkálta, a kobaltek és arany irizáló gömbjét, ami elmehetett volna egy üveg horgászúszónak is. Edwina összevont szemöldökkel vizsgálta az emlék szivárványszín ragyogását. Belátta, miért vonzotta ennyire a hűgát az ékesség.

– Jól van, zsebbe vele, és induljunk! – mondta. Edwina a partvonalat fűrkészve várta, míg Mary szilárd gömbbé sajtolta a tenyerében tartott csillámló golyóbist, úgy, hogy összeszorította a tenyerét, és elsuttogta a megőrzőbűbáját. Edwina hátralesett, és látta, hogy az emlék megőrizte az irizálását, és inkább ékkőre vagy sellőkönnyre emlékeztetett, nem a gyerekek üveggolyóira, ami gyakran megesett Mary által talált dolgokkal. – Csinos – ismerte el, és belekarolt a hűgába.

– Elteszem a többi mellé – mondta Mary. – Már legalább egy tucat lehet, egyik sötétebb kék és arany, mint a másik, de nem olyan káprázatosak, mint ez. Remélem, egy nap rájövök, mit jelentenek a különböző színerek.

Ahhoz előbb meg kell tanulnod beszélni a holtakkal, gondolta Edwina, de ennyiben hagyta. Nem akarta lefitymálni a húga gazdag zsákmányát. Mi több, *mindkettőjük* gazdag zsákmányát. Ha a megfelelő ügyfél tér be a boltba, az aranygyűrű talán eleget hozhat a konyhára ahhoz, hogy a hónapban nyereséget könyvelhessenek el. Mindent összevetve remek reggel volt ez a partsávi guberálásra. Persze, nem annak a szerencsétlen párának, akit sorsára hagytak a folyóparton.

A rakparttól északra észrevettek egy járőröző rendőrtisztet. Természetesen nem lenne szerencsés nyíltan megszólítani egy hivatalos közeget. Pláne, ha egy holttestről van szó. Vagy akár egy félhalott-ról. Akkor meg aztán végképp nem, ha a megtalálókat sokan csak azért is kinézik. *Átok rád, kölyök!* Réges-rég, alaposan megtanulták már ezt a leckét.

Ehelyett Edwina a tiszt felé küldött egy gondolatot egy dalban eldúdolt üzenettel. A húga talán sasszemmel veszi észre a holtakról felszálló lidércfényt, de a klánjában nincs olyan nő, aki nála ékebben dalolja a varázslatokat.

A dala átrillázott a reggeli ködön, és a rendőrtiszt a fülét félrehajtva vette célba a folyót. Legalább a hatóságok kimenthetik annak a szerencsétlennek a testét, mielőtt elnyelné az emelkedő víz. Edwina meglapogatta a húga karját, és azzal a tudattal kocogott végig a macskaköveken a második emeleti lakásuk felé, hogy jó cselekedettel indult a nap a pirkadat szürkéségében. De mielőtt befordulhattak volna az utca végén, a rendőrtiszt sípjának éles füttyszava véget

vetett a reggel nyugalmának, a puszta hangerő minden kétségét eloszlatta. A rakpart sötét vonalára sandított, azon férfiak himbálózó lámpáira, akik a hívás hallatán egy embertársuk segítségére siettek, és tudta.

Második fejezet

EDWINA TALPA A PADLÁSSZOBÁJUK FAPADLÓJÁN ért célba. Ledobta a kendőjét, ami egy libbenéssel a két egyszemélyes ágy egyikére omlott. Mary követte, és gondosan becsukta maga után az ablakot, mielőtt lehuppant a dunyhájára.

– Gyújtsd meg a lámpát. – Edwina kimerülten támaszkodott a komódnak.

Mary az ujjá hegyére lehelt, megvilágítva az arcára kiülő alig elfojtott mosolyt, mielőtt a kanóchoz érintette a lángot. Ráfújt az ujjaira, mire füst és kén bodra lebegett a szarufák felé.

– Még meghalhat. – Edwina gyözködése legalább annyira szólt Marynek, mint saját magának. – A kórház sem garancia. Komplikációk. Fertőzések. – Azon kapta magát, hogy fel-alá járkál, így erőnek erejével helyet foglalt, hogy lehúzza a saras csizmáját. De az elméje tovább járt. Láthatta az arcát? És Maryét? A halandók szörnyen rosszul látnak a sötétben. Mi a bánatért nem halt meg?

– Ki tudja, akár már a hullaházban is fekket – vetette fel Mary.

Meglehet, gondolta Edwina. De ha mégsem, akkor a férfit elevenen hagyták sorsára, megfosztva egy emléktől, amit olyan értéknek tartott, hogy az aurája mindennél ékebben ragyogott abban

a pillanatban, amikor a halál kis híján elragadta az élők világából. Szégyenteljes a másik halálát kívánni, de ha Marynek igaza van, és a férfi már hullamerevségbe dermedt, akkor a halála kétségkívül kapóra jött nekik.

– Annyira biztos voltam – mondta, úgy tárta ki és zárta össze a markát, mintha meg sem ismerné. – Hideg volt a tapintása. Egy szikrányi életet sem éreztem.

– Szeretnéd világosban látni a kincsemet?

Maryvel kétpetéjű ikrek, de néha úgy érezte, kettejük fejlődését nem a születésük között eltelt percek, hanem hosszú évek szakadéka választja el. Edwina gyermekkoruk óta kénytelen volt amolyan pótanyaként nevelni a játszadozásra és komisz tréfákra hajlamos húgát. Az ő Maryje már csak ilyen, fittyet hány a következményekre.

– Mutasd csak. – Edwina kioldotta a rakparti guberálásra bejáratott, használt férfimunkáscsizma fűzőjét, aztán lehúzta. Később majd összeütogeti a sikátorban, hogy leverje róla a sár legjavát. És Maryét is, a húga gyakran túlságosan belefeledkezett a városba ahhoz, hogy megcsinálja maga.

– Álmodni se mertem volna ilyen élénk színeket. – Mary a lámpa fénye alá tartotta az ékkövet, és úgy harapott az ajkába, mint amikor egy olyan titkot őriz, amiről tudja, hogy nem adhatja tovább.

– Igazi szépség – mondta Edwina. – Nézd, hogy csillámlik az aranyív a kéken! – El sem tudta képzelni, miféle búcsúgondolat hagyhat ehhez fogható nyomot. A férfi érdekében remélte, hogy nem egy szerette emléke, aki még a világot járja. Mindig szentül hitte, hogy valahol gyalázatos, ha egy személy végső gondolata nem követheti a lelke maradékát a végső célba. Ugyanakkor Mary természe sem volt holmi fürtelem. Az apjuk szavai szerint az ilyen tehetőség ajándék, ekképp biztosan célt szolgál.

Mary a tenyerében görgette a gömböt, csodálta a legújabb csecsebecsáját, végül a markába kapta.

– Most lássuk a te zsákmányodat! – mondta felszegett állal.

Edwina kiürítette a zsebeit. Maréknyi rézgomb, a sártól még mindig fekete, faragott bölényfejes pipa, kétpennys érmék és az aranygyűrű. Az aranyat a fény alá tartotta, hogy megfelelő fényezés nélkül is ragyoghasson az értéke.

– Felbecsülhetetlen lehetett, mikor még benne volt az ékkő. – Mary felvette a karikát, aztán megfordította, hogy minél alaposabban megvizsgálhassa a fényben. – A megmunkálása alapján régi.

– Talán Merlin papánál is régibb – tódította Edwina. Megpucolta a gyűrűt a félredobott kendője sarkával, aztán visszaadta Marynek további vizsgálatra.

– A követ egy kiálló perem tartotta.

Edwina bólintott.

– A magam részéről gránátkőre tippelnék.

Mary szemében huncut szikra villant.

– Pótolhatnám – mondta, és egy bíbor szalag után nyúlt a komódon. – A gyűrű újra ép lehetne.

Megtehetné. Mary páratlan mágiája lehetővé tette, hogy szinte a semmiből büvöljön elő efféle drágaságokat. Azonban, ha az értékéhez méltó árat számolnának fel a gyűrűért, azzal felhívnák a figyelmet a szerény boltjukra. Nem, inkább amolyan zacis aranyként adják el a gyűrűt, így problémák nélkül hozzák ki belőle a legtöbbet.

Ikertestvére egyetlen szó nélkül megértette, noha nem tudott megállni egy röpké, bánkódó sóhajt, mikor félretette a szalagot, és levette a mahagóni ékszeres ládikáját az éjjeliszekrény tetejéről. A doboz, ami közös volt, három, kivétel nélkül bársonnyal bélelt rekeszt rejtett. Edwina az első rekeszben tartogatta az emléktárgyait

– egy préselt virág, amit egy ígéretes fiatalembertől kapott ajándékba, és viaszpapírlapok között őrizgetett, egy rubint könnycsepp fülbevaló, aminek hiányzott a párja, és egy ezüstgyűszű, ami egykor az anyjuké volt –, de a másik két rekeszt a Mary által összegyűjtött fényes gömbök foglalták el. Edwina már nem is számolta, hánynál tart, de nem akadt olyan vasárnap este, amikor a húga tea után ne szedte volna elő a gyűjteményét, hogy felsorakoztassa seregszemlére. Szüntelenül egymáshoz hasonlítgatta és összevetette őket, igyekezett rájönni, az egyik miért vonzóbb a szemnek, mint a másik. Némelyik tompa volt, mint egy viharfelhő, míg mások ragyogóak, akár a pávatoll, de arra még nem sikerült rájönnie, hogy ezt vajon az emlék minősége, vagy valami más behatás tette.

Mary egy helyeslő búcsúpillantással a dobozba zárta a ragyogó új emléket, a társai mellé.

– Harminc perc – közölte, és eltette a dobozt.

Edwinának egy pillantást sem kellett vetnie az egy lábú asztalon, a mosdótál mellett álló rekeszománcos órára, hogy tudja, a húga jól mondta. Gyakran töprengett, vajon hogyan kattognak a húga agyának fogas- és kúposkerekei, hogy minden reggel percre pontosan fél órával a bolt nyitása előtt jelezzen. De gyanította, hogy hasonlíthat a saját abbéli képességére, hogy a holdfázis alapján megértse az árapály működését. A természetük újabb fura bogara.

– Remek, akkor kezdődhet a nap – mondta, és belecsúsztatta a lábát a fekete bokacsizmába, amit a bolti munkára tartott.

Mary leült, és követte a példáját, egy apró gombkampó segítségével.

– Jönni fognak a vevők – közölte, azzal az ágya végénél álló veszőkosárba dobta a saras csizmáját. – Szerdán mindig jól fogy a bádog és a réz.

– És remélhetőleg némi arany is. – Edwina felkapta a gyűrűt, aztán a húga nyomába eredt a csigalépcsőn, ami a szerény konyha meghitt kuckójába vezetett. Két kárpitozott szék nézett a tűzhely felé, míg a tölgyfa konyhaszékpárt betolták a durván megmunkált faszta alá. Ennek csupasz fájára Edwina fehér csipkét, egy használt abroszt terített, amit két kovácsoltvas csúcsdíszért cserélt el egy hónapja. Ellenkezett a természetével, hogy bolti áruval csereberéljen, de nem tudott ellenállni egy igazi, rózsával teli vázával megkoronázott abrosz kísértésének. Ráadásul elterelte a figyelmet a fal tövében álló tábori ág csupasz rugóiról, amin az apjuk aludt, mielőtt elment.

A testvérpár a bolt feletti lakáson osztozott a köddé vált apjukkal. Nem halt meg, csupán elnyelte a föld egy időre. Mielőtt három hónappal korábban, egy érthetetlen kalapemeléssel távozott, kibérelte a különös háromszintes saroképületet, ami két utca kicsúcsosodó kereszteződésében állt, a belváros egy többé-kevésbé tisztos utcájának lepusztultabb végében. Elég pénzt hagyott, hogy egy hónapig fedezhessék a költségeket, de a testvérek azóta is egyedül vitték a boltot abban a reményben, hogy deres hajú apjuk egy szép napon megjelenik a küszöbön. Vagy mégsem. Az anyjuk egy évvel korábban hasonló módon, egy búcsúintés és dobott csókok kíséretében távozott, azóta színét sem látták. Se levél, se távirat, de még egy füstpacson érkező elszuttogott szó sem.

A testvérpár vágott magának egy-egy szelet barna kenyeret, aztán megkente szederálnalekvárral, míg a teavizük felforrt a gáztűzhelyen.

– Tíz perc – jelentette be Mary, és közelebb húzta a székét az asztalhoz.

Edwina egy bólintással nyugtázta. Mikor végeztek a reggelivel, lementek a főlépcsőn a bolt mögötti apró raktárba. A hátsó helyiséget

függöny választotta el az üzlettől, eltakarta mások elől Edwina személyes könyvtárát és egy apró szekrényt, ami tele volt szárított darabkákkal emezekből és szárnyakkal meg szőrökkel amazokból. Az eladótérben a becsesebb és könnyűszerrel ellopható termékek legjavát vitrinszekrényekben állították ki, míg a maradékot vagy könyvespolcokra rámolták, vagy az anyjuk által rájuk hagyott asztalkapárra rendezték. De mivel Edwina és Mary, mióta az eszüket tudták, lelkesen gyűjtötték az elveszett kincseket, a gyűjteményük legjavát már kénytelenek voltak egyszerűen a falra akasztani. Miután a testvérpár három hónapon át verte a szögeket a vakolatba, hogy kiállítson minden új apróságot, a bolt falai leginkább mozaikra emlékeztettek az apró keretek, kerek számlapú órák, álkulcsok, edényalátétek, övcsatok, kanalak és különféle kerti szerszámok egyvelegétől. Marynek a hátsó függöny feletti egyik kampóra még egy ékkövekkel tarkított, díszes nyeregtakarós bronz elefántot is sikerült kerítenie.

A kirakatot feketével szegélyezett ívelt ablaküveg választotta el a külvilágtól, mert az apjuk meg volt győződve arról, hogy ettől tisztes üzletnek tűnnek a halandók szemében. Az ajtó fölé, a szemöldökfára legalább egy évtizede festették arany betűkkel a *Mercier és fiai* feliratot. Ráadásul a szövegezés tanúsága szerint akkoriban patika működött az üzletben, de ezt a részt az apjuk lefestette, a maradék eltávolításával mégsem bajlódott – talán nem állt szándékában gyökeret verni, vagy talán arra jutott, hogy az emberekben nagyobb bizalmat ébreszt az eredeti név, mint a „Blackwood és lányai”. Oda-bent a bolt a lányok menedéke lett, de kintről, ha az ember tekintete felfelé vándorolt, Edwina gyakran megjegyezte, hogy a tetőtér, ami kilógott az alsó szintek fölé, olyan hatást keltett, mintha egy gyerek egy kilógatott ketreccel tenné próbára a gravitációt. Egyetlen apró

lökés, gondolta, és felborul az egész. De kényelmes volt, otthonnak és boltnak egyaránt, és ha a csillagok is úgy akarják, a közeljövőben nem kell költözést fontolgatnia.

A szoknyájukra kanyarították a munkás kötevényüket, és átmentek a boltba. Mary életet lehel két olajlámpába, hogy szétkergesse a homályt, míg Edwina előkapta a törlőrongyát a pénztárpult alól, hogy munkához lásson az új gyűrűjén. Noha az üvegezett tölgy szekrényt mostanában az éppen fényesítetthez hasonlóak töltötték meg, gyakran elképzelte, hogy annak idején edényszám állt benne a balsam és a lábkrém, netán sós pácok és rozmaringsokrok, tájékoztatókkal a gyomorpanaszok elmulasztásáról. De esélyesebb, hogy a patikát egy halandó vitte, és a szekrényt csupán apró, kerek fájdalomcsillapítókkal teli, vattapamacsokkal betömött barna üvegsék töltötték meg. A jelek szerint a halandók varázsereje kimerült a fejfájás csillapításában.

Odakint a város utcáit a dolgukra igyekvő átlagemberek ricsaja töltötte meg. Zsibbasztó energiájuk olyan makacsul rázta az épületeket, hogy a nap végére még a legemelkedettebb lélek is leeresztett, ha nem vigyázott. Mary az ablakon át figyelt egy tovaördülő szekeret, lenyűgözték a súlyosan csattogó lovak. Ugyan tagadta, de Edwina húga mégis olyan élénk kíváncsiságot tanúsított a halandók iránt, ami illetlenséggel kacérkodott. A világos határt be kellett tartani, legalább képletesen, a régi vérvonalak klánjai és a mágiamentes vérvonalak leszármazottjai között. Pláne akkor, ha valaki kénytelen a kelletténél gyakrabban költözni a húga túlkapasai miatt.

– Elme gyünk ma este a kórházba? – kérdezte Mary, mihelyt a fogat továbbállt.

Edwina felnézett a gyűrűről, amin sebesen tört elő a csak igazi aranya jellemző, irigylésre méltó sárga ragyogás.

– Nem lenne a legbölcsebb, nem gondolod?

Mary elfordult az ablaktól.

– Mégis miért?

Edwina lehűtötte magát, ahogy szíven ütötte a húga könnyörtelen kérdése. Mary aznap este ragadott el egy emléket. Nemigen lenne szükség arra, hogy ilyen hamar felolvasást vállaljanak haldoklóknak.

– És ha nem halt meg? Ha ott van? Ha felismer minket? Elszólja magát?

– Éppen ezért gondolom, hogy el kellene mennünk, és megnéznünk. – Mary az alsó ablaktáblának támasztotta a *Nyitva* táblát, és kinyitotta a bejárati ajtót. – A biztonság kedvéért.

Edwina ismét felidézte a rendőrt, akit a partra terelt. Vajon felbukkan? Meglátták őket? Mellkasában törekeny szárnyra lebbent a pánik. Aztán felidézte a férfit. Mi van, ha túlélte? Mit művelhet egy emberrel egy olyan élénk emlék elvesztése, ami a halál pillanatában a felszínre lebeg? Az emlékek törekeny, összefonódó fonalakból állnak. Légies pókhálósálak kötik össze őket, a belőlük létrejövő érzelmi minták egytől egyig vezérlik és terelik a többit. Miféle satnya létezés az, amiből hiányzik a múlt, a kapcsolat bárkihez és bármihez? Ilyen kórságban szenvedhetnek a magukban motyogó, menthetetlenül elrongyolódott ruhájú tompa lelkek, akiket csupán örületig feszülő szál köt a valósághoz? Az embert a társadalom szövetéhez láncoló emlékeket pedig elnyelte a föld? A mellkasában lebegő pánik leszállt a lelkiismeret ágára, és büntudattá lényegült.

Marynek nem muszáj, de neki talán érdemes lenne benéznie a kórházba. Csak a rend kedvéért. Élő vagy holt, tudnia kellett, hogy megpihenjen a háborgó lelke. A rendőrség bizonyára a Saint Basil Kórházba vitte. Ismerte az ottani orvosokat, tudta, hogy a halandók között átlagon felüli szakemberek, de a legképzettebb gyógyász is

mérhetetlen értetlenkedéssel állna a páciens állapota előtt, ha a férfi netán felépülne.

Edwina addig fényezte a gyűrűt, mígnem úgy ragyogott, mint az elcsent emlék telérje. Vakító, felbecsülhetetlen, lopásra érdemes. Igen, megértette a húga vágyakozását arra, hogy ilyen értéket birtookoljon. De gyökeresen más holtaktól és haldoklóktól elvenni, mint az élőkétől. Sosem lett volna szabad megengednie. Nem, immár belátta. A férfi bőre alatt már megült a halál zimankója, de talán nem számolt azzal, hogy ki tudja, mióta heverhetett eszméletlenül a hideg folyami sárban. Az dermeszthette meg a vérért annyira, hogy elillanjon a bőreből? Bármennyire is szeretett volna a húga kedvére tenni, inkább maradtak volna az öregeknél és betegeknél, akikről *tudták*, hogy az utolsókat rúgják a Saint Basilben.

A pultra dobta a rongyot. Hogy lehetett ennyire ostoba? Talán mégsem ártana benéznie a kórházba. Megbizonyosodni arról, hogy a férfi rendesen elhunyt, és nem bolyong fél elmével a folyosókon.

Csillagok az égen, ritkán éri meg kockáztatni a halandók érdekében!

Harmadik fejezet

A „CSILLAGOKAT LÁT” NEM PUSZTA SZÓLÁS. Miután lesújtottak rá, a feje belsejében szaggató fehér fény robbant, ami ideiglenesen elvakította, leszámítva a szemhéja mögött lebegő csillagködöt. Az ütés ádázsága végighasított az agya minden szegletén, a nyakát és a gerincét sem kímélte, mielőtt kidőlt. A fájdalom megfosztotta a levegőtől, az eszméletétől és az utána történtek minden emlékképtől, leszámítva egy különös látomást, ami szinte beleégett a szemboгарába. De az nem lehetett valódi, ugye? Nem először ütötték le, de sohasem annyira, hogy ne tudja helyrerázni a zűrzavart a fejében, és folytatni, ahol abbahagyta. Megdörzsölte az arcát a tenyerével, hátha az szétkergeti a ködöt, de csak eszébe juttatta, mennyire elpáholták.

Pislogott, mire az eddig semmibe bámuló tekintete megtalálta az őt szólongató hang forrását.

– Uram, kérem, próbáljon meg összpontosítani! – Egy férfi állt az ágya mellett, egyik keze a laborköpenye zsebében, a másik pipát emelt az ajkához. Egy orvos, igen, csak az lehetett. A külseje alapján frissen állhatott munkába, csak nemrég léphette át a határvonalat a lelkes ifjúságból a középkorúság első halovány szarkalábaiba. Az orvos széles, borostás arca emlékeztette valakire, talán az apjára vagy a

főnökére, de nem lehetett biztos benne. Még azt sem tudta felidézni, volt-e apja, vagy akár munkája, noha tudta, hogy lennie kell.

– Mint már mondtam, csúnya fejsérülést szenvedett, ami komoly koponyaúri vérömlenyt eredményezett. Mi több, eszméletvesztést, már legalább... – A laborköpenyes férfi a hatalmas faliorára pillantott. – Nos, két órája.

– Koponyaúri... – Próbálta visszhangozni az orvos szavait, de a szája nem engedelmeskedett. – Rendbe jövök?

– Képzelve el, hogy az agya egy zselével teli faláda. Amit komoly ütés ért kívülről, az erejétől pedig az összes zselé odabent a szemközti oldalnak csapódott. Esélyes, hogy komoly agykárosodást szenvedett, ami megfigyelést igényel.

– Komoly...

– Igen, pontosan. És pszichózis jeleit is keresnünk kell. – Az orvos felemelt egy töltőtollat, és a betege arca előtt húzogatta. – De merem állítani, hogy döbbenetes és határozott fejlődést mutat. – Az orvos eltette a tollát.

Miközben szemmel tartotta az előtte ide-oda vándorló tollat, felöltött benne a röpké gondolat, hogy a gyakorlat célja talán az, hogy előcsalogasson valamit a semmiből, ami teljesen ledöbbsentette. Mégis, volt annyi lélekjelenléte, hogy tudja, ezt nem mondhatja ki hangosan.

– Most pedig próbálkozzunk valami mással! – Az orvos, aki még elég új volt ahhoz, hogy némi türelmet tanúsítson a nyomorgó nagybetegek iránt, áthunyorgott a pipafüstje fellegén, úgy vizslatta a férfit. – El tudná árulni a nevét? – Látványos bizakodással várta a választ erre az alapvető kérdésre, ami végül csalódottsággá savanyodott.

A hosszú teremben még fél tucat férfi feküdt ugyanolyan betegágyon. Csavargóknak tűntek. A józan ész azt diktálta, hogy mindnek

van neve. Néhányuknak az ágyvégi támlára körmölték. A matracán fészkelődve töprengett, hogy is hívják, de ásító, meddő üresség fogadta.

– Szerintem nincs nevem – felelte, noha tudta, hogy ez biztosan nem stimmel.

– Dehogyan nincs neve! Mindenkinek van neve. Az enyém dr. Samuel Jones. Az ügyeletes főorvos.

Mikor hiába várt választ, a doktor egy fűjtatással a beteg fejére tette az egyik kezét, mintha koponyatorzulást keresne. A férfi össze-rezzent, amikor a doktor túl közel merészkedett a tarkóján lüktető sebhez. Megkönnyebbült az ágya felé közeledő, fehér kötényt és hegyes fehér sapkát viselő nő láttán, aki az orvos mellé lépett, kezében sebésztálcával. Nem, egy ágytállal. Ezt a szót kereste. Magára húzta a takaróját, csak remélhette, hogy a nő érkezése nem azt jelenti, amire gondol, de csak egy kártyát vett elő a tából, és a doktornak adta. A lap hátulján jellegzetes rozdszín folt terpeszkedett. Volt valami költői az alakzatban, ami értelmes szavak formálására készítette, amik mégis kámforra váltak, mire elérték volna a nyelvét.

– Ez segíthet. A zakója zsebében találtuk ezt a kártyát, uram.

– Igazán remek. – Az orvos karnyújtásnyira emelte a kártyát, és a pipafüstjébe hunyorítva elolvasta. – Jelent önnek valamit az a név, hogy Henry Elvanfoot? – Megfordította a kártyát, hogy megmutassa a feliratot – meglehetősen cikornyás betűk rikító zöld tintával, a fejlécen vaknyomott bogáncs. Az egyébként mesteri kártyának az elejét is elcsúfította a vörösesbarna paca. – Ez ön lenne? Ez a neve?

Az Elvanfoot név, így kimondva, érzésre megtöltött egy eddig ismeretlen sötét foltot. Mintha kiélesedett volna egy homályos kép az elméjében. Henry lenne? Csak az lehetett, így elfogadta. De a nevet nem követte semmi más. Sem otthon, sem kapcsolatok, sem

munka emléke. Mindezek létszükségletek, mégsem voltak hajlandók összeállni bármilyen *róla* szóló összefüggő történetté, amit világosan felidézhetett volna.

Talán csalódottságában, hogy a betege mégsem a remélt nagy átörést meghozó amnéziás eset, az orvos visszalökte a kártyát az ágytálba, és szerencsés embernek nyilvánította, elvégre épphogy csak megúsza, hogy a sérülése maradandó kárt okozzon. De mértéktelen óvatosságtól hajtva az orvos elrendelte, hogy megfigyelésre töltsse az estét a kórházban, ha már az ágytál mélyét megtöltő ingóságok között néhány érme is zörgött a költségekre.

A nővér letette a tálcát a férfi ágya melletti szekrényre, aztán a doktor után fordult, és követte az ágysor mentén a következő tehetetlen flótáshoz.

– Várjon – ragadta alkaron a távozó nőt. – Úgy... úgy érzem, az elmém már nem tartozik a testemhez. A fejem pedig mintha nem a nyakamon ülne, hanem a plafonon lebegne. – Nyelt egyet. – Rendbe jövök?

A nő megszánta őt egy lelkesítő pillantással.

– Csúnya ütés érte a fejét – mondta. – Csak nemrég tért magához. – A férfi elengedte a karját, mire a nővér megigazította a ruha-ujját, majd átböngészte az ágytál tartalmát. – Akadnak itt személyes tárgyak is. Talán az egyikről beugrik valami.

Csak futólag láthatta az ágytál tartalmát, így a nővér helyet csinált neki a takarón, a csípője mellett. Noha egyik apróság sem tűnt ismerősnek, a nővér megérezése helyesnek bizonyult. A tárgyak valóban felpiszkálták a kíváncsiságát. Méghozzá annyira, hogy csak akkor vette észre, hogy a nő elment, amikor már az ágysor közepénél járt, ott segédkezett az orvosnak egy férfinál, akinek felpolcolták és fehér vászonba bugyolálták a karját.

Magára maradt az állítólagos ingóságaival, tapogatózva átnyúlt a tál barázdált peremén – közben átfutott az agyán, hogy vajon mikor használták legutóbb az eredeti céljára –, és előhúzta az érméket. Noha a pénz forrására nem emlékezett, tisztában volt az értékével. Ha okosan beosztja, egy hétig elél belőle a városban. Igen, ez is valami. Kezdet, ha más nem. Talán a kártyához hasonlóan a többi tárgy is kiemel valamit a feledés mocsarából. Csökönnyös eltökéltség öntötte el a bordái alatti üreget, míg végül újult elszántságtól dagadt a keble. A célt nem ismerte, de mintha a teste készen állt volna felidézni azt, ami az elméjén kifogott.

Válaszra vadászva áttúrta a dolgai maradékát. Egy elromlott zsebóra, ami nem nyílt ki. Burkolata kavicsos. Fedelén semmiféle díszítés, de a hátuljába az „I. C.” monogramot, továbbá a hármas számot karcolták, amitől kételkedni kezdett abban, hogy tényleg Henry Elvanfoot az igazi neve. Az övé a kártya? A név íze és formája semmiféle szálát nem pendített meg benne, leszámítva az ismerősség érzetét. De az óra *biztosan* az övé volt. Az érmékhez hasonlóan a teste ezúttal is dübörgő, erős szívverés dacos bizonyosságával hirdette az igazát, ami magabiztos bólintásra sarkallta. De mit jelenthet az I. C.?

Téhetetlenségében sorra vette a többi tárgyat, újabb nyomra vadászott. Néhány cédula, egy álkulcs és egy rózsafa pipa, kelyhe körül összefonódó szarvasagancsok, a pereme feketére piszkolódott. Megszimatolta az odaégett dohányt, és felismerte a cseresznyeillatot. A szag átszakította a tudatlanságát. Egykor egy magas és osztott ablakú szoba emlékéhez tartozott, de az elméjéből füstfellegként párolgott el a maradék. Eloszlott, mielőtt belekapaszkodhatott volna az átkozottba, hogy a tudatába gyökereztesse. A foga közé tette a pipa szárát, mert ott érezte a legkényelmesebbnek, és kibontotta az egyik összehajtott papírfecnit. Egy távirat számlája. Az egyik

rubrikába az Elvanfoot nevet írták. Akkor ő lehetett a feladó? Előntötte a bosszankodás, és elmerengett, hogy megleli-e valaha a megoldást. Az I. C. monogram ezúttal alulra firkantva jelent meg, de számára semmivel nem jelentett többet, mint az ábécé bármely más betűi. Ugyanez a többire is állt, hiába az ismerősség visszhangja.

Ekkor nyúlt az utolsó tárgy, egy összecsucskható kés után. Úriembereknek nem szokásuk ilyesmit hordani, noha sejtette, hogy a fegyver, mint az ágytál tartalmának legjava, csakis hozzá tartozhatott. A nyelét forgatva tanulmányozta a szarvasagancs markolatot, azon töprengett, miért érezte szükségét, hogy effélét tartson magánál. És ha nem úriember volt, akkor kicsoda? Levegő után kapott, és az ajka felett verejtékcseppek gyöngyöztek elő a pórusain át.

Kinyitotta a kést, és megvizsgálta a pengére száradt rozsdaszín kérget, amikor egy rendőr lépett a terembe, és megkérdezte a nővértől, melyik ágyon találja az Azonosítatlant.

Negyedik fejezet

A FIÚ A KIRAKAT ELŐTT LEBZSELT, integetett és grimaszolt, kétségkívül új gúnyt érlelt a nyelve hegyén. Átfintorgott az üvegen, a vonásait kísértetiesen eltorzították a vastag lapok görbületei. Vagy talán éppen előhozták az igazi arcát, a komisz kis sihedert. Edwina elmosolyodott a rosszmájú gondolatra, miközben a pult alatt kutatótt egy doboz után, ami méltó a gyűrű kiállítására.

Mary nyelvet öltött, a kézmozdulatait majmolta, végül mókából a füle mögött integetett a tenyerével.

– A neve Benjamin Abernathy. – Hátralesett Edwinára, hogy lás-sa, figyel-e. – A neve előkelőbb, mint ő!

Edwinát nem érdekelte, minek hívja magát a fiú. Túlságosan kíváncsi volt, és túlságosan ismerős.

– Pimasz kölyök.

Mary horkantva nevetett.

– Mint minden társa, aki ezen az utcán rohangál. A túléléshez nyilván elkél a mersz. – A napi szertartást követve levette a tollseprűt a fali szögről, és hozzálátott, hogy átrendezze a bolt porát, miközben Edwina némi puha bársonyt tömött egy kék dobozba, ami egykor balszámológépet őrzött holmi pénzes, a főutcán vásárolgató nőnek.

– Eleve furcsának tart minket – mondta Edwina. – Felesleges bátorítani.

– Furcsák is vagyunk. A fiú és mindenki más mércéjével.

Edwina felnézett a ténykedéséből. Méreg rejtett a hűga szavaiban. Talán túltengett bennük az igazság. A kemény igazság, ami abból eredt, hogy elszigetelődtek a fajtájuk közösségének legtöbb tagjától. Az pedig még keményebb volt, hogy Mary különösképp számkivetettnek számított a halálhoz való vonzódása miatt. Mindkettejüket ösztönösen lenyűgözte mindaz, ami felizzott a hold és a csillagok fényében, de az, hogy betekintett a másvilágba, és kivonta az egyén emlékeit, miközben az átlépi a halálba vezető küszöböt, már akkor rányomta a kitzasztottság bélyegét a szegény lányra, amikor még gyerekként, kettesben szaladgáltak a vidéki utakon. A falusi boszorkányokban néha feltámadt a kíváncsiság, hogy kiderítsék a mágia forrását, de sosem fogadták tárt ajtóval, ha Mary magányosan megjelent a környéken.

Edwina ismét kilesett az ablakon, és látta, hogy a fiút elnyelte a sürgölödő emberek és jószágok szüntelen áradata az ajtó túloldalán. Megkönnyebbülten a dobozba tette a gyűrűt, aztán elhelyezte az üvegvitrinbe, hogy minden kassza elé járuló ösztönösen lesütött szeme megpillantsa az ékességet. Talán egyenesen rákérdezzen az ár-ra és a forrására, netán a kópótlás költségeire. Mire Edwina javasol egy gyönyörű gránátkövet a sarki ékszerésznél egy szerény, alkuképes összegért.

Az ajtó feletti csengő megszólalt, mire becsukta a vitrint. A szinte teljesen csupasz ínyű, ettől ráncos, aszott almára emlékeztető Mrs. Dower érkezett, levéltárcája szíjon lógott az egyik karjáról. A testvérpár időnként látta a rakparton kurkászni apálykor, de a halandónak nem volt szeme a kincsekhez. A férjekhez még kevésbé, a pletykák

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

szerint a metszőfogai legjava nem szuvasodás, hanem pofozás áldozata lett.

– Jó reggelt, Mrs. Dower! Miben segíthetünk?

Az asszonyság, aki mocskos sziürke köténye alatt kifakult tartánt viselt, úgy vizslatta a boltot, mintha minden sarok titkos fenyegetést rejtene. Miután megbékélt, köszönt, és látványosan végigvizslatta az üveg alatt őrzött becsesebb árukat.

– Tartanak kalaptűt, kedveseim? Minél hegyesebb, annál jobb.

– Természetesen – felelte Mary. Odavitt egy tűpárnát, amit a testvérpár saját kezűleg készített egy orgonaszín bársonydarabbal fedett, lószőrrel kitömött zokniból. Az összevarrt párnát végül egy üres kék virágváza szájába tömték. Edwina bűbajosnak találta a csillagszóróhatást, mikor a tucatot számláló gyűjteményük minden darabját beleszúrták.

A kalaptűket könnyű volt észrevenni, legyen az egy ifjú hölgyé, aki elfeledve a park fűvében hagyta egy spontán piknik után, vagy egy úrnőé, ami az utcán koppant, miután a cselédje túlságosan lazán biztosította kalapját, és amikor kilépett hintójából, a tű kicsusszant, és begurult a macskakövek közti résekbe. Az ezüst csillanása, hozzá a sziporkázó ametiszt vagy borostyán könnyecsepp a tű fején kivétel nélkül megragadta mindazok figyelmét, akik elég éberek voltak ahhoz, hogy a földre szegezzék a szemüket.

– Melyik lenne a kedvére? – Mary letette a vázát a pultra, és a hüvelyk- és mutatóujja között megperdített egy mesesép, hibátlan ezüsttűt, aminek mesteri zománcvirág ékesítette a gombját.

Mrs. Dower elég hosszan vizslatta a drága kalaptűt, hogy elhitesse, megengedhetné magának, ha akarná. Bólogatva csodálta, aztán a keze megindult egy dísztelen bronztű felé, aminek apró és praktikus igazgyöngyöt erősítettek a végére. Tíz col fejtől hegyig,